

כמרינה

לתפוס אותו כעוד מועד, מנעו ממנו ל- התערטל בפומבי.

אבל האיש לא ויתר על זכותו להסביר את מעשיו. למרות התנהגותו המזוהה, נע- תר השופט לבקשתו, הרשה לו לדבר.

האיש קם על רגליו, הסביר לשופט, כש- הוא נעזר בתנועות ידיים, כי ביקש להת- ערטל בבית-המשפט על-מנת להראות לשופט ולקהל הנוכחים, כי המשטרה נספלת ליצור מסכן, שעניווי הנאצים במחנות הריכוז השאירו בו את חותמם לנצח.

צחוקם של הנוכחים נדם. הם עזבו את האולם בראש מורכן, לאחר שהשופט הודיע כי בהתחשב במצבו של הנאשם הוא דוחה את מתן גזר-הדין.

הכל בגלל חוב קטן

הודעת המשטרה גילתה, כי ברחוב המס- גר בתל-אביב התנסלה כנופיה של חמישה צעירים ערביים על צעיר שהיה בחברת נערה, שזדה ממנו 100 ל"י והסתלקה מן המקום. בהודעה נאמר כי לאחר מיבצע עיקוב עלה בירי המשטרה ללכוד את ה- חמישה, וכי שניים מהם עדיין יושבים ב- מעצר עד תחילת ההליכים המשפטיים.

כמה עיתונים ניצלו את המקרה, הבליטו את העובדה כי התוקפים היו ערבים, לא פירסמו כל ידיעה, כשנוודע לאחר מכן, כי הצעיר המותקף היה גם הוא ערבי.

גל שמועות. לאחר שישבו במעצר 15 יום, ציווה בית-המשפט לשחרר שלושה מן העצורים. אולם המשטרה מצאה שיטה מחו- כמה כדי לעקוף את החלטת השופט. היא לא איפשרה להם להתקשר עם בני מש- פחותיהם, כדי שישחררו אותם בערבות. אבל למרות מאמצי של המשטרה לאסוף ראיות שירשיעו אותם בדיון, נפוצו השבוע שמועות, על-ידי צעירים שהשתחררו, כי הדבר מוטל בספק.

השמועות אומרות כי הצעיר, שהמשטרה מאשימה את החמישה בתקיפתו, היה חייב לשניים מהם, עבד-אל-קרים אבריסלים ואיב- רהים אל-חוסד, 100 ל"י. באותו ערב עברו השניים, עם עוד שלושה הברים, ברחוב ה- מסגר, ראו את הצעיר מתקוטט עם מישהו, כשנערתו עומדת מן הצד וקוראת לעזרה.

אבריסלים ואל-חוסד פנו אליו, הסבירו כי יבואו לעזרתו רק אם יחזיר להם את החוב. הצעיר הסכים, והללו הצילו אותו מפגיעה. בו במקום - אומרות השמועות - הוא שילשל לידיהם את הכסף והצטרף אליהם לבילוי. לפני שנפרד מהם, בשעת לילה מאו- חרת, קבע איתם פגישה ליום המחרת. לאו- תה פגישה הוא הופיע עם המשטרה, שעצה את החמישה באשמת שוד.

הנערה, שהיתה עת-ראייה לכל המתרחש, נעלמה כאילו בלעה אותה האדמה. כל מאמ- צי המשטרה לאחרה עלו בתוהו. השמועות אומרות כי אותו צעיר דאג להסתירה, כדי שלא תמסור עדות שתוכנה את העצורים. הנעצרים לבין הצעיר שגרם למעצרו. אם שמועות אלה תתאמתנה, לא יהיה ל- משטרה את מי להעמיד לדין וכל הודעותיה המפוצצות יתבקעו ככובעת סבון.

מנחה יקל

חוג נודיסטי במרכז התרבות

נודיסט

הומור מופשט

„מתארגנת עתה בארץ קבוצה של נודי- סטים בין הגילים 18 עד 32. הקבוצה, הנתמכת על-ידי איגודי נודיסטים בחו-ל, מתעתדת לפתוח חוף מיוחד למטרות התיי- דדות עם הטבע והנוף, עם יפי גוף האדם, ונגד צביעות הלבוש.

„כל אדם החש רצון ורחף להשתתף במפעל זה, יכתוב לת.ד. 8009 ירושלים. הקבוצה תהיה מצומצמת, ולכן ככל ש- תקדים לכתוב טוב יהיה. אין צורך שתהיה תושב הבירה. להיפך, אנו רו- צים להכליל בחוג לטבע ושמש חברים מכל מיני חלקים בארץ.“

מכתב בנוסח זה, שהופץ לאחרונה ב- ארץ, עורר צעירה תל-אביבית להתקשר עם כותביו. היא הסבירה להם כי היא גילהבת לרעיון, מוכנה לקחת חלק ב- פעולות החוג ההולך ומוקם.

השבוע היא קיבלה תשובה, על גבי טופס רישמי של מרכז תרבות העמים לנוער בירושלים. כתבה מזכירת המוסד המכובד, כי היא מצטערת, אבל המרכז אינו מקיים, ואינו עתיד לקיים, חוג לנודיסטים. בראש המכתב התנוססה ה- כתובת: ת.ד. 8009 י"ם.

עירום וקודש. כשהקימו דורותי ומו- ריי סילברסטון, ראשי החוג הבינ-דתי בארצות-הברית, את מרכז תרבות העמים לנוער בבירה, התכוונו לקרוע בפני ה- נוער הישראלי אשנב לתרבות העולמית, לקרבו אל בני נוער ברחבי העולם.

בבניין המפואר, העטוף ירק ומשטחי דשא, מתכנסים מדי יום עשרות בני נוער, תלמידי גמנסיות, נוער עובד וסטודנטים, במיסגרת של חוגים שונים. ל- עיתים קרובות נערכות במקום הרצאות או תערוכות, שעיקר מטרתן לטפח בקרב הנוער הירושלמי את טעמו האסתטי.

אולם המאמצים הרבים שמשקיעה הגו- לת המוסד החינוכי לא סיפקו כנראה ירושלמי אלמוני. הוא החליט שחסר שם משהו, הפיץ את המכתב האנונימי, השת- מש בו בכתיבת המרכז לתרבות.

כמה ממקבלי המכתב זרקוהו בחוסר עניין, אחרים קיבלו אותו בהתלהבות, ניסו לגייס את חבריהם וחברותיהם ל- רעיון. רק אדם אחד לא היה מרוצה. היה זה אברהם יקל, מנהלו נעים ה- הליכות של המרכז לתרבות.

הוא סיפר כי תחילה צחק למקרא מכתבה של הצעירה התל-אביבית, חשב לתמוך כי זוהי מהתלה. מאוחר יותר, כשנוודע לו כי מהתלה זו הופצה במהדר- רות נוספות, ניבול, חשש כי העניין יפגע בפעילות המרכז.

בינתיים הועבר העניין לטיפול של משטרת הבירה, שנתבקשה לאתר את ה- אלמוני בעל ההומור המופשט, אנשי מחלקת החקירות בירושלים הסבירו כי אין זה מתפקידה של המשטרה, טענו כי הלץ האלמוני לא עבר על החוק.

אך למתחה המסתורית היתה גם תוצאה בלתי-צפויה: החוג לטבע ולשמש, שלא היה ולא נברא, עורר בליבם של כמה צעירים ירושלמיים את הרעיון להקים, להפוך את עיר-הקודש לחלוצת הנודיסט בישראל.

דרכי אדם

צחוק. צחוק.

המחזה שנתגלה לקהל הסקרנים הרב, שמילא את אולמו של שופט-השלום התל- אביבי יוסף מגוריכהן, הפתיע אפילו את השופט עצמו.

הגבר הצנום שישב מולו, על ספסל ה- נאשמים, ותלה בקהל עיניים בוהות, קם לפתע ממקומו, הניף את ידו מול פני ה- שופט, המטיר עליו מטר של קללות ב- אידיש עסיסית. השופט לא תפס תחילה את המתרחש, אבל שני השוטרים שהסתערו עליו נוכחו במהרה כי האיש שתוי כלוט. „נודף ממנו ריח של אלוהול“, הסבירו הם לשופט המופתע, שניסה לשוא להרגיעו. אך האיש לא נרגע, אלא הוסיף להשתולל.

פטרופטיץ. „אני כבר אראה לכם מי אני“, הוסיף הנאשם לצעוק, כשהוא מנפץ בידי, וכדי להמחיש את דבריו התחיל להתפשט, לקול רעמי הצחוק של הנוכחים. הוא הסיר את החולצה והגופיה, התחיל להוריד את מכנסיו, אבל השוטרים מיהרו

Nikon

NIKONOS

לצילום תחחת למים

לצילום באבק

לצילום בנל מזג-אוויר

לחובב ולאיש המקצוע

הדר סוכנויות לצרבי צילום בע"מ

ת.ד. 2920 ת"א

Nikon

ביח"ר לקונפקציה

מ ח פ ש

לעבודות תפירה קלות או עובדת עזר לכל עבודות

נערה או אשה

בעלת המידות כדלהלן:

- היקף החזה: 96 ס"מ
- המתניים: 74 ס"מ
- הירכיים: 102 ס"מ

הצעות מתבקשות לת.ד. 4100, תל-אביב, עבור 847.

אנפיא
בית-ספר
נפקידות
רח' החשמונאים 105 ת"א
ההדר שמה
נבדשכת

לכיתוח דו שנתיות

כיתות מיוחדות לגומי ט' או י' תיכון

הקורבן

היא יפהיה תל-אביבית ש- סיימה לפני כמה שבועות את שרותה בצה"ל. תמונה זו, בה נמחקו תווי פניה של החיילת הנקפת למניעת זוהמה, צולמה השבוע באחד הרחובות.

זאת

חסן עומר

ומיים לאחר שכותרות העיתונים ביש- רו על אונס החיילת לעיני חברתה, עמדת בתחנה המרכזית בתל-אביב יחד עם חבר שלי, בשם חליל, שעובד כמוני כסדרן בתח- נת מוניות. הוא החזיק בידו גליון של ה- עולם הזה, שעל שערו האחורי היתה כתובת "טרמפ אל האונס" (העולם הזה 1438).

קראתי מה שהיה כתוב באותה כתבה וחיכתי לעצמי. חליל שאל: „אתה הגיבור של הכתבה הזאת, לאנ? אמרתי לו שכן, אבל הסברתי לו שלא אימתי על שתי החיילות להרוג אותן, אם לא יסכימו להיע- נות להצעות שלי. זה היה שקר גם. לא הבנתי למה הן היו צריכות לשקר. לפני שקראתי את סיפורן של שתי ה- חיילות הייתי משוכנע שכל העניין לא יגיע לידיעת המשטרה. אבל גם לאחר שנוודע לי שהמשטרה פתחה בחקירה נמרצת, לגילוי האיש שביצע את המעשה, הייתי בטוח ש- המשטרה לא תפנה אלי.

כי כבר אז הייתי סבור שאיש לא יאשים אותי באונס החיילת. הופתעתי מאד לקרוא שהחיילות טענו כאילו אנסתי אחת מהן. לפי דעתי לא היה כאן אונס, אלא התמס- רות מרצון.

★ ★ ★

דרך צדדית

אותו יום היתה ברשותי מכונית גנר- בה, שסחבתי אותה על מנת להגיע ל- חיפה. בדרך חזרה, כשנסעתי בכביש ה- שרון, ראיתי בצומת חדרה קבוצה של חיי- לים עומדים בשולי הכביש ומחכים לטרמפ.

בהתחלה חשבתי לחלוף על פניהם ולא לאסוף אותם, אבל כשהתקרבת אליהם הח- לטתי לעצור. מיד קפצו כמה חיילים וביק- שו להיכנס למכונית, אבל אני אמרתי להם